

דפיקות הלב

פטמה משהדי רוסטם
איורים: אפרה נובהר

עברו אלף שנים מאז יצא
האיש הקטן בדרכו לעולם
הרחב. אך עוד קודם התלונן
"הו, כמה אני יגע מכל!"

"האם גם ממני?" שאלה אמו.
"ראי אמא, אני רוצה להיות שמח
ומאושר!"
"תהיה מאושר כשתראה את העולם
וחיים יפים, ואנשים שאוהבים אותך"
ענתה אמו.

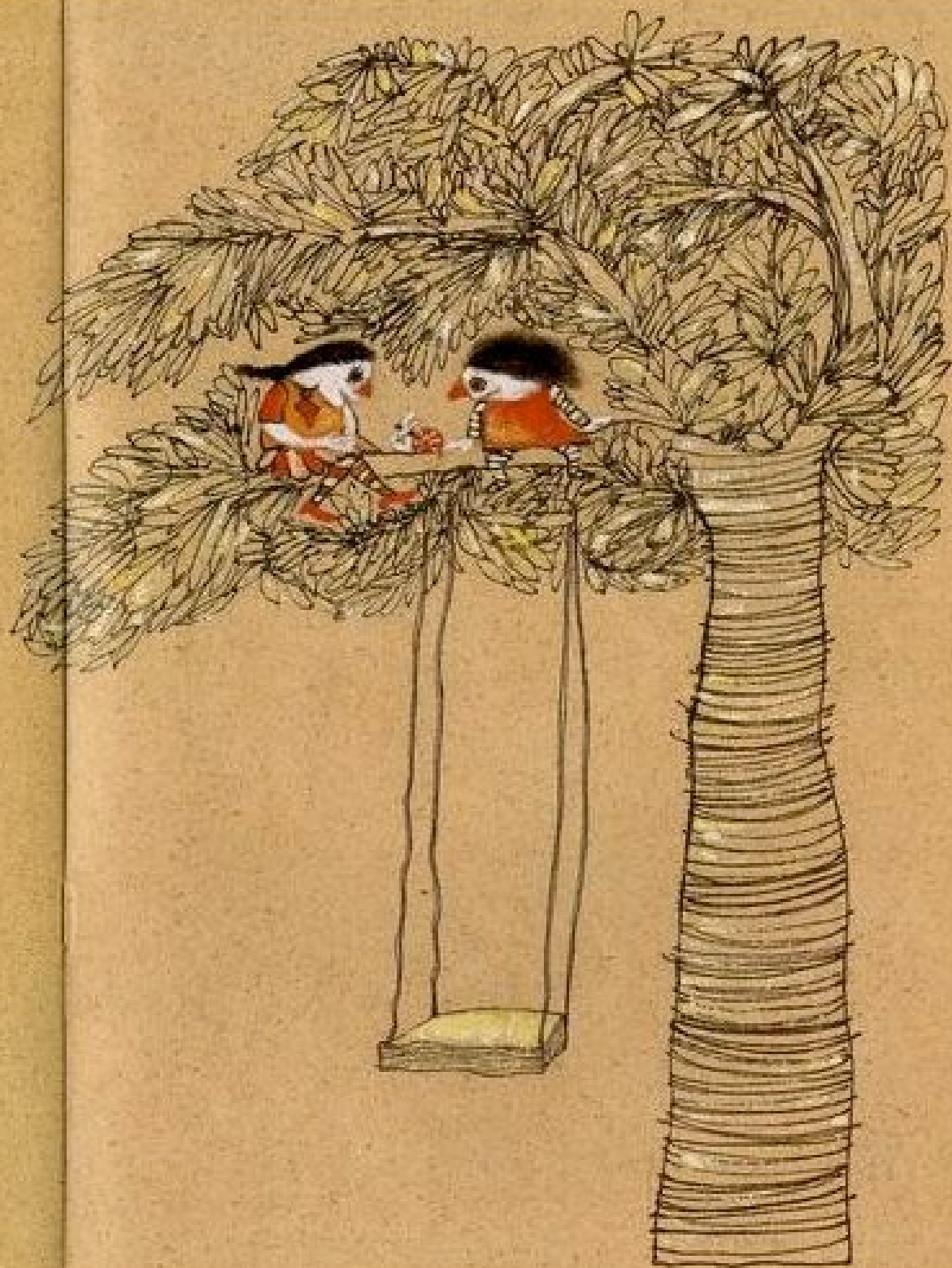

"הו אמא! איזה רעיון טוב. אך איך אוכל
לראות עולם וחיים יפים, ואיך לאהוב
אחרים?"

"חשוב על הדברים היפים שלך. חשוב על
אנשים וידידות. חשוב גם על עצמך. אז תבין
הכל. תבין כאשר לבך ידפוק בקול
טק-טק-טק!"

כל היום חשב האיש הקטן
על מה שהיה לו. חשב על
השכנים, על עצמו ועל אמו.
ויום אחד אמר "חשבתי על
כל מה שאמרת."
"האם חשבת גם עלי?"
שאלה אמו.

"כן" ענה "אך אינני מבין ולא כלום.
אצא לדרך, שמעתי שניתן ללמוד
הרבה בנסיעות. אני רוצה ללמוד איך
למצוא שמחה ואושר."
אמו הביטה עליו ונאנחה!

למחרת הוא יצא לדרך.

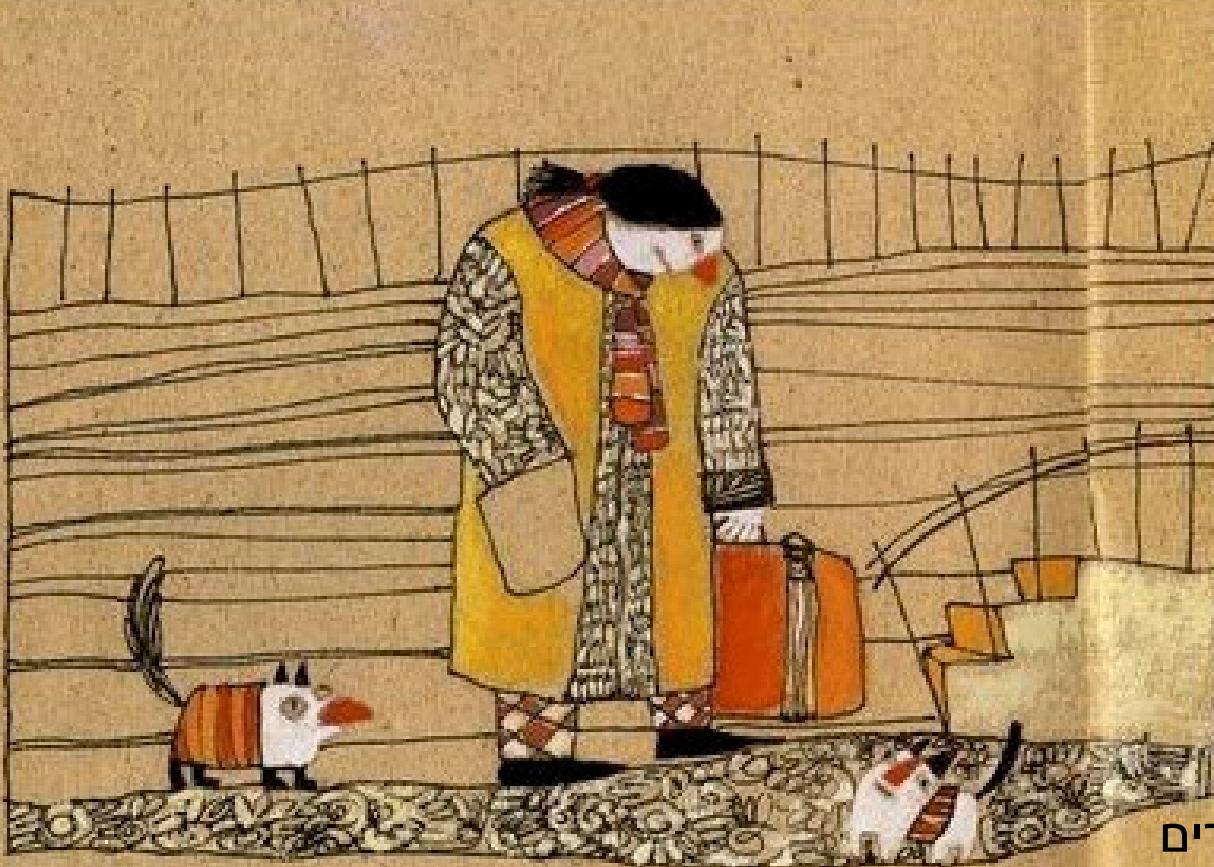

עברו אלף שנים.

האיש הקטן סיים את נסיעותיו של
אלף שנים וחזר הביתה. בדרך עבר
ליד בתי השכנים והם יצאו לקראתו
אך לא הכירו אותו. הם נבהלו ונכנסו
לביתם וסגרו את דלתותיהם. הם ראו
ששערותיו גדלו וציפורניו התארכו.
בגדיו היו מלוכלכים ומסריחים.

מובן, כי עברו אלף שנים והם הזדקנו. גם
האיש הקטן הזדקן, וגם לא הספיק להסתפר
ולגזור את ציפורניו, ולא רחץ אלף שנים.
הוא חשב "איזה עולם מוזר כאן. הלוואי והיה
זה כמו לפני אלף שנים."
הוא דפק על דלת ביתו

"בנג-בנג-בנג!"

הזקנה והאיש הקטן שמחו וצחקו וצעקו! הם
 היו כה שמחים ביחד. אמרה האישה הזקנה
 "אז חזרת!" והכניסה אותו הביתה. היא הכינה
 אמבטיה כמו לפני אלף שנים, רחצה וגזרה את
 שערותיו, הלבישה אותו בבגדים נקיים. "עכשיו
 ראה את עצמך בראי."
 האיש הקטן הביט בראי ואמר "זה נראה כמו
 שהייתי ילד! אבל.."

ואז שמע צעדים אחרי השער. צעדים קצת מוכרים
 לו! ולבו התחיל לדפוק

"טק-טק-טק!"

הוא שם יד על לבו ונאנח. הדלת נפתחה. אישה
 זקנה הביטה על האיש הקטן. גם לבה דפק חזק

"טק-טק-טק!"

היא שמה את ידה על הלב. "האם אני חולמת?"
 דמעה זלגה מעינו של האיש הקטן על פניו
 המלוכלכים. הלבבות התחילו לדפוק ביחד

"טק-טק-טק!"

אמה ליטפה את שערותיו ושאלה "האם
אינך מכיר את עצמך?" והוא ענה "אבל לא
נראיתי כך לפני אלף שנים. כמה
התבגרתי?"
ואמו נאנחה "גם אני לא נראית כמו שהייתי.
אף אחד לא נראה אותו הדבר. גם השכנים
שלנו לא."
הוא הביט שוב בראי ואמר "אבל את הכרת
אותי. איך הכרת אותי?"
והיא אמרה "בדפיקות הלב שלנו
"טק-טק-טק!"

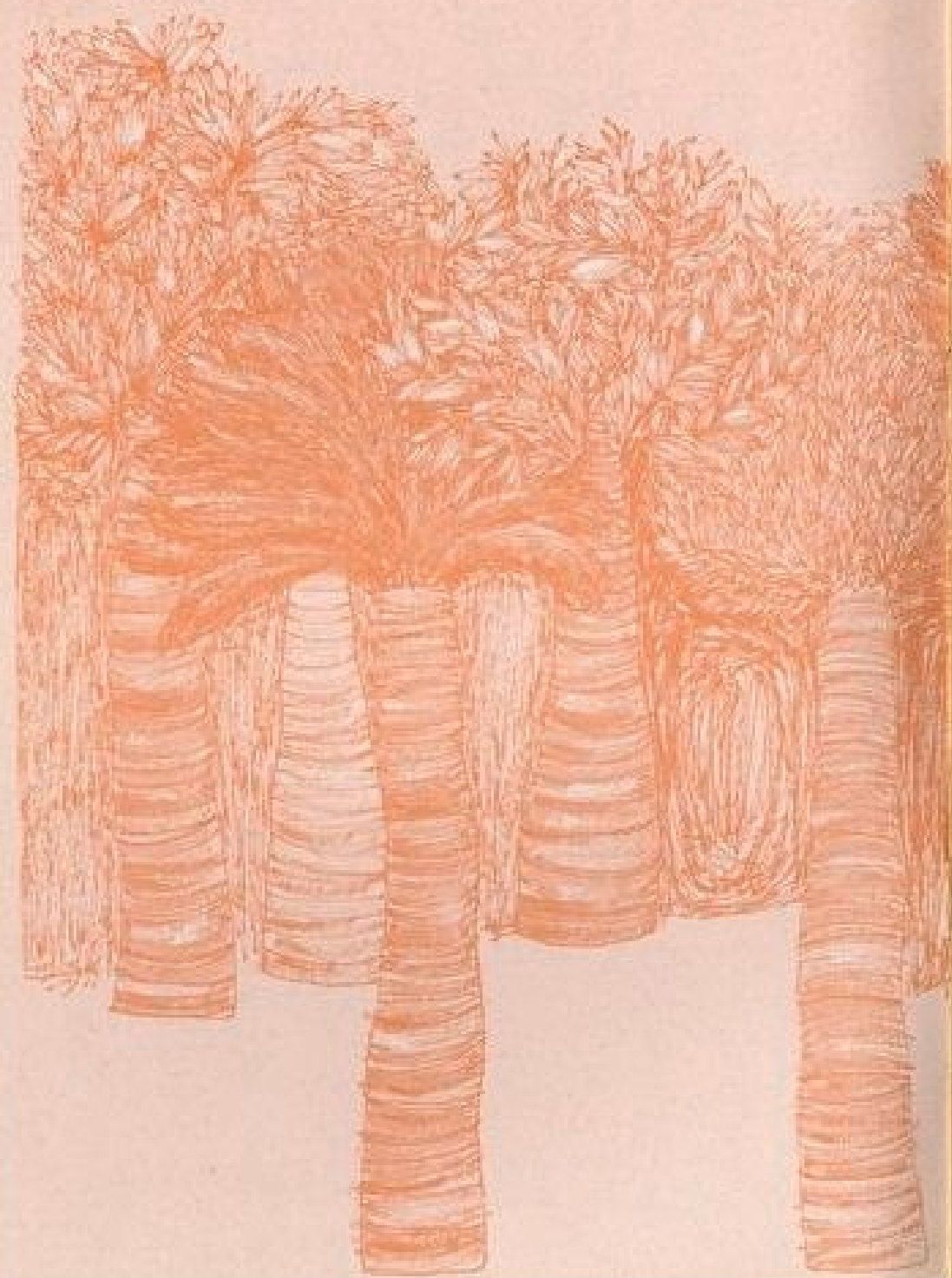
"אמא" אמר האיש הקטן "מה שלום שכננו?"
 "הרי היית עכשיו ברחוב. לא ראית אותם?"
 והוא חשב רגע "הם היו ברחוב? אכן כן.
 כמה מוזר. לא הכרנו כלל אלה את אלה!"
 אמא שמה לו כוס תה ואמרה "יתכן והשכנים
 לא יכירו זה את זה אחרי הרבה זמן, אבל אם
 תמיד תכיר את ילדה, גם אחרי אלף שנים!"
 והיא חיבקה את האיש הקטן ושמה את אוזנו
 על לבה

"טק-טק-טק!"

האיש הקטן הרים את ראשו, שם פניו לכתף אמו
ואמר "אא.. איזה ריח נהדר! ריח של אמא. כמה
יפה נראים העולם והחיים!
הלוואי וידעתי זאת לפני אלף שנים. זה המובן
של שמחה ואושר!"

ועכשיו הם שמעו שוב את
לבבותיהם הדופקים ביחד,
חזק יותר מקודם
"טק-טק-טק!"

